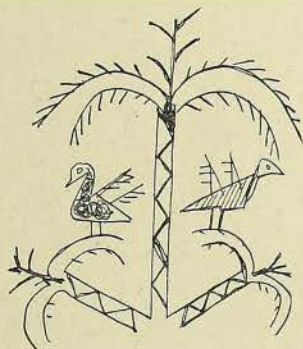

ΚΥΠΡΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΗ
ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

(δύο μικρά μονόπρακτα)

- 36 -

«ΛΥΡΙΚΗ ΚΥΠΡΟΣ»

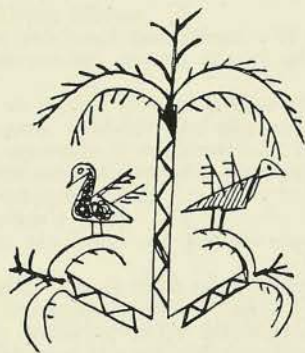
ΛΕΥΚΩΣΙΑ

1963

ΚΥΠΡΟΥ ΧΡΥΣΑΝΘΗ

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΗ
ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

(δύο μικρά μονόπρακτα)

-36-

«ΛΥΡΙΚΗ ΚΥΠΡΟΣ»

ΛΕΥΚΩΣΙΑ

1963

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΗ

Πρόσωπα :

ΚΩΣΤΑΣ, (άρχηγός)

ΣΩΤΗΡΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΣ

ΠΕΤΡΟΣ

ΕΝΑΣ ΠΑΠΑΣ

Πρωτοανεβάστηκε την 1ην 'Απριλίου 1963 από μέλη του σωματίου «'Αχιλλεύς» Καϊμακλίου, στο οίκημα του σωματίου κατά σκηνοθεσία κ. 'Ανδρέα Ταλαντίτη και με την έξης διανομή: Κώστας: Στέλιος Λοής, Σωτήρης: 'Ανδρέας Κατσινορίδης, Νικόλας: Μίκης Πατσαλίδης, Πέτρος: 'Ανδρέας Χριστοδουλίδης, Παπάς: Γιάννης Κουρσουμπάς.

Η ΑΝΑΣΤΑΣΗ ΤΟΥ ΑΝΤΑΡΤΗ

Ἡ σκηνὴ παριστάνει κρησφύγετο. Ἀντικρῶ εἶναι μιὰ μικρὴ καὶ μιὰ μεγάλῃ πέτρα πού τις κυλάνε γιὰ νὰ φανῇ τὸ στόμιο τοῦ κρησφυγέτου, ἀπ' ὅπου μπαίνουν ἔρποντας. Γύρω εἶναι κρεμασμένα ὄπλα, στάμνες μὲ νερό, κουβέρτες κ.τ.λ. Μόλις ἀνοιξῆ ἡ σκηνὴ ὁ Κώστας, ὁ Σωτῆρης κι' ὁ Πέτρος κουβεντιάζουν.

Σ ω τ. : Ἀργήσε ὁ Νικόλας. Ὅπου πάει χρονίζει ὁ εὐλογημένος.

Κ ω σ τ. : Ἐξαρτάται ἀπὸ τὸν σύνδεσμο. Μπορεῖ νὰ ξεφύτρωσε κανένα ἐμπόδιο. Πού ξέρεεις; Ἐπανάσταση εἶναι τούτη. Δὲν πάει μὲ τὸ γλυκό. Ἔχει τις ἀναποδιές της.

Σ ω τ. : Ἡ ἐπανάστασή μας δὲν ἔχει ἀναποδιές. Μπροστὰ εἶναι ὁ Θεός. Ὅχι. Δεξιά ὁ Θεός κι' ἀριστερά ἡ Ἑλλάδα. Τὴν τεμπελιά μας τὴ λέμε ἀναποδιά. Τὴ δειλία μας τὴ λέμε σωφροσύνη. Τὰ νεῦρα μας ἀναποδιά.

Π έ τ ρ ο. : Μᾶς βγάξεις λόγο;

Σ ω τ. : Δὲν βγάξω λόγο. Λέω ἀπλῶ τὸ τί πιστεύω. Ντροπὴ εἶναι;

Π έ τ ρ ο. : Ἄ μτά! Ντροπὴ δὲν εἶναι. Μά... παραπιστεῦεις σὲ μερικὰ πράγματα. Τὸ μέτρο, τὸ ἑλληνικὸ μέτρο, εἶναι τὸ πᾶν.

Κ ω σ τ. : Ἐ ὄχι, Πέτρο μου, ν' ἀρχίσης συζήτηση γιὰ τὴν πίστη καὶ τὴν ἀπιστία. Ἐπάρχει Θεός, δὲν ὑπάρχει Θεός. Κατέβηκε ὁ Χριστός, δὲν κατέβηκε ὁ Χριστός. Νὰ τὸ βουλώνης, γιατί δὲν ἔχω κέρφια. Ἀγωνιῶ γιὰ τὸ Νικόλα κι' ὄχι νὰ σ' ἀκούω... ν' ἀπιστῆς.

Π έ τ ρ ο. : Τὸ βουλώνω. Μὰ δὲ νοιμίζω πὼς πρέπει νὰ διακινδυνεύουμε γιὰ νὰ φέρομε ἐδῶ ἕνα... παπᾶ.

Σ ω τ. : Πέτρο, τὸ παρακάνεις. Δὲν εἶναι γιὰ σένα πού θέλουμε τὸν παπᾶ. Ἄν καὶ ἐδῶ πού τὰ λέμε, ἐσὺ τὸν ἔχεις ἀνάγκη. Νά! πὼς νὰ τὸ πῶ. Τὸ νοιώθουμε πὼς πρέπει Λαμπρὴ — Πάσχα Κυρίου Πάσχα — ποῦμαστε μακριὰ ἀπ' τὰ σπῖτα μας... Θέλουμε νὰ κοινωνήσουμε, νὰ ξομολογηθοῦμε... Θέλουμε θάρρος...

Π έ τ ρ ο. : Σὲ νοιώθω, Σωτῆρη. Ἡ συνήθεια... ἡ πρόληψη. Νὰ τί εἶναι. Σώνει καὶ καλὰ Λαμπρὴ ἀφοῦ εἶναι, μετάληψη θέλουμε. Ἐ;

Σ ω τ. : Μὴ μᾶς παίρνεις στὸ λαϊμό σου, Πέτρο. Ἡ ἀπιστία εἶναι τὸ πῶ μεγάλο στέγνωμα τῆς ψυχῆς. Κι' ἅμα στεγνώσης, γίνεσαι σάν τὴ φλούδα τοῦ εὐκαλύπτου, πᾶεις, δὲν ἔχεις πιά ἀνθρωπιά.

Π έ τ ρ ο. : Νὰ μοῦ κάνης τὴ χάρη. Ἀνθρωπιά ἔχω. Τὸ χρέος μου τὸ κάνω. Πίστεια στὸν ἀγῶνα μας· δὲ μπῆκα τυχαία, ἀλλὰ δὲν εἶπα πὼς μπαίνω στὸν ἀγῶνα γιατί μὲ προστάζει ὁ Θεός. Μπαίνω γιατί μὲ προστάζει ἡ συνειδήσή μου, αὐτὸ πὸν κοινεῖται ἐδῶ μέσα.

Σ ω τ. : Μὰ ἀκριβῶς αὐτὸ πὸν νοιώθεις μέσα στὸ στήθος σου εἶναι ὁ Θεός.

Π έ τ ρ ο. : Ἡ συνείδηση τοῦ καθήκοντος.

Σ ω τ. : Ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι ὁ Θεός.

Π έ τ ρ ο. : Ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν ἑαυτὸ μου καὶ τὸν συνάνθρωπό μου. Τὸ ἴσο δικαίωμα στὴ ζωή...

Σ ω τ. : Ἀκριβῶς ὅλα αὐτὰ εἶναι ἡ οὐσία κι' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

Π έ τ ρ ο. : Ἀκόμα καὶ τὸ ἴσο δικαίωμα στὸν θάνατο.

Σ ω τ. : Θὰ συμφωνοῦσα ἀν ἔλεγες τὸ ἴσο δικαίωμα στὴν κρίση μετὰ τὸ θάνατο.

Π έ τ ρ ο. : Ἀλλὰ τοῦτα ὄλα, πὸν λέω καὶ πὸν πιστεύω, δὲν εἶναι τύποι. Εἶναι οὐσία.

Σ ω τ. : Καὶ ἡ ἐπιθυμία μας γιὰ μιὰ συνάντηση μὲ τὸ Θεό, αὐτὸ πὸν γίνεται μὲ τὴν μετάληψη, δὲν εἶναι οὐσία;

Π έ τ ρ ο. : Ἐξαρτάται πὼς θὰ τὸ πάρης. Γι' αὐτὸ δῆλωσα πὼς...

Σ ω τ. : Πὼς εἶναι συνήθεια, πρόληψη, καὶ τί μ' αὐτό; Τάχα μὲς τὴ συνήθεια ἢ τὴν πρόληψη δὲν ὑπάρχει οὐσία;

Π έ τ ρ ο. : Ἐξαρτάται πὼς θὰ τὸ πάρης.

Κ ω σ τ. : Ἐἴ. Σιωπὴ. Μᾶς παραζαλίστε. Σούτ.

Π έ τ ρ ο. : Μιὰ φορὰ, Κώστα, δὲν τὸ ξαναοίλω.

Κ ω σ τ. : Σκάσε, ντέ. Ἀκούτε; (Στυλώνουν τ' αὐτὶ τους ὄλοι).

Π έ τ ρ ο. : (Σὲ λίγο) Ὅχι. Ἐσού;

Σ ω τ. : Ὅχι τίποτα.

Κ ω σ τ. : Κι' ὅμως ἤμουν βέβαιος.

Π έ τ ρ ο. : Εἶσαι ὁ ὑπεύθυνος ἐδῶ γι' αὐτὸ στὰ κάρβουνα κάθεσαι ὅλη τὴν ὥρα. Εἶναι καὶ τούτῃ ἡ φοβερὴ ἀνοιξή. Φτάνει ἡ μυρωδιά της ὡς ἐδῶ μέσα στὸν τάφο μας.

Σ ω τ. : Κουνήσου ἀπ' τὴ θέση σου, εὐλογημένε. (Τρία χτυπήματα).

Κωστ. : 'Ο Νικόλας. Βοήθησε να παραμερίσω την μικρή πέτρα. (Σπρώχνουν μιά μικρή πέτρα) Τοῦ λόγου σου;

Νικ. : ('Από τὰ παρασκήνια) "Ε... ἄντε ἀφεντικά, ψήθηκα.

Κωστ. : Τῆ μεγάλη πέτρα. (Σπρώχνουν καὶ παραμερίζουν) 'Ωραία. Μονάχος σου;

Νικ. : ('Από τὰ παρασκήνια) "Ε ὄχι. "Εφερα καὶ τὴν παρέα τῆς Τράπεζας.

Πέτρ. : Μὲ τὰ νεῦρα του γύρισε ὁ Νικόλας.

Σωτ. : Τὸν λείψανε καὶ καμμιὰ φορὰ; Οὐ. Καλωσόρισες.

Νικ. : (Μπαίνει σφραγὸς, σηκώνεται καὶ ξεσκονίζεται) Νὰ μὴ μὴ λείψουν τὰ καλωσορίσματα. Γιατὶ δὲν πᾶς ἐσὺ στὸ χωριό;

Κωστ. : Σταμάτα νὰ ξεσκονίζεσαι. Μᾶς ἐπνιξες.

Σωτ. : 'Εγώ; Μὰ φίλε μου, Νικόλα, πηδώντας θὰ πήγαινα. Μὰ ὁ μάστρος ἀπὸ δῶ δὲν μ' ἀφήνει. Γιατὶ; Μεγάλη ἱστορία. "Α, πήγες στὴν ἐκκλησία;

Νικ. : Ν' ἀνάψω κερί; "Ε καημένε μου, ἐκεῖ ποὺ στέκεις, χόπ! σοῦ κατεβαίνουν οἱ 'Εγγλέοι καὶ σὲ μαζεύουν. Δὲν εἶναι εἴκοლა τὰ πράγματα. Νοιώσε το.

Σωτ. : Κι' ὅμως μοῦ ὑποσχέθηκες ν' ἀνάψης ἕνα κερί γιὰ μένα.

Κωστ. : Τί μήνυμα φέρνεις κι' ἄσε τίς περιττὲς κουβέντες.

Νικ. : Ν' ἀνασάνω ντέ! Τὰ κατάφερα.

Κωστ. : Δηλαδή; (Οἱ ἄλλοι δύο κλείνουν μὲ τὴν πέτρα τὴν εἴσοδο).

Νικ. : "Εχει δηλαδή; "Αρπαξα τὸν Σύνδεσμο ἀπ' τὸν γιανκᾶ καὶ τοῦ λέω: "Ακουσε ἐδῶ, βρε' ἐσὺ τῆς ἐπιφανείας. "Η μᾶς στέλλουνε ἐδῶ παπᾶ γιὰ μετάληψη, ἢ κατεβαίνουμε κάτω... καὶ τὰ παρελόμενα.

Κωστ. : Τὸ παρακάνεις, Νικόλα.

Νικ. : 'Εγώ; "Ακουσε, μάστρε. Φίλοι, φίλοι. 'Αδελφοί, ἀδελφοί. Μὰ ἔχουμε καὶ ψυχικὲς ἀνάγκες. Μὴ κοιτᾶς τοῦτο τὸ κουτσούβελο ποὺ λέγεται Πέτρος. (Ξεροβήχει). Πέτρο... σὲ ἀναγνωρίζω γιὰ ἀγωνιστὴ. Νὰ σὲ κατηγορήσω γι' αὐτό, φτύνω ἀπάνω μου. Μά... τί νὰ σοῦ πῶ. Εἶσαι... θεομπαίχτης. Δὲν πιστεύεις. Καὶ λέω μὰ μέρα πὸν θάχω τὰ γερά μου νεῦρα, νὰ σὲ στριμώξω χάμω καὶ νὰ σὲ κάνω νὰ καταπιῆς τὴ γλώσσα σου ὥσπου νὰ πιστέψης στὸ Θεό. Γελᾶς;

Πέτρ. : Σὲ χαιρομαι, Νικόλα! Τί δυνάμενη κράση ἔχεις! Μακάρι νὰ ὑπάρχη ὁ Παράδεισος. Σοῦ τ' ὀρκίζομαι. Γιατὶ ἐσὺ κι' ὁ Σωτῆρης ἀξίζει νὰ πᾶτε ἐκεῖ.

Νικ. : Σὲ ἔμαθε κι' ἐμένα ὁ Σωτῆρης νὰ βγάξης λόγους;

Σωτ. : Διαμαρτύρομαι.

Νικ. : Περιττό.

Κωστ. : Νικόλα, σὲ παρακαλῶ, λέγε παρακάτω...

Νικ. : "Α ναί! Πωπὼ καὶ μὲ παράσυρε ὁ Πέτρος. Λοιπόν. Θὰ μᾶς στείλουν παπᾶ. 'Τπάρχουν πλόκα πολλά. Μὰ θὰ τὰ καταφέρει. Στὴ Λευκωσία ἔχουν ἐντοθῆ οἱ ἀπεργίες. Πρέπει νὰ κατεβῆ ὁ στρατὸς στὶς πόλεις γιὰ νὰ γίνῃ μετακίνηση τῶν ὀμάδων μας. Γιατὶ; Δὲν ξέρω. 'Εγὼ εἶμαι πολεμιστὴς μὲ καρδιά. Τὸν πολὺ νοῦ τὸν περιφρονῶ. Τὸν ἔχει... ὁ Πέτρος...

Κωστ. : Τοὺς εἶπες πὼς λιγοστέψανε τὰ πυρομαχικά μας;

Νικ. : "Οταν θὰ μᾶς προστάξουν γιὰ νέα ἐπιχείρηση θὰ μᾶς δεῖξουν ἀπὸ ποῦ θὰ ἀνεφοδιαστοῦμε. "Εχουν κρυμένα σ' ὄλες τίς μεριές. Αὔριο θὰ πάη κάποιος ἀπὸ μᾶς νὰ παραλάβῃ τὸν παπᾶ.

Σωτ. : 'Εγώ.

Νικ. : "Η ἐσὺ ἢ ἐγώ. Γιατὶ ἂν πάη ὁ Πέτρος... πάει! 'Αμαρτήσαμε. (Πάει κοντὰ στὸν Πέτρο καὶ τὸν χτυπᾶ στὸν ὄμο) "Αἱ ρε Πέτρο, καὶ σ' ἀγαπῶ μ' ὄλες τίς ἀπιστίες σου.

Πέτρ. : Κι' ἐγὼ σᾶς ἀγαπῶ μ' ὄλη τὴν... πίστη σας.

Νικ. : 'Αλλὰ μᾶς παραξορίζεις καμμιὰ φορὰ. Ποιὸς διάλογος σοῦ ἔμαθε δυὸ - τρία τέτοια... πῶς τὸ λένε; κολλάκια, πεστρεφάκια καὶ μᾶς τὰ ἀμολᾶς; 'Δικηγόρος ἂν ἦσουν ἄρχες καὶ λίγο ἔλεος στιγμὲς στιγμὲς. Γιατὶ καλὰ ἐγὼ διαολίζομαι καὶ σὲ βρίζω καὶ ξεθυμαίνω· μὰ τοῦτος ὁ Σωτῆρης ποὺ τὸ παίρνει κατάκαρδα καὶ κλαίγεται;

Κωστ. : Καὶ ἔχομε καὶ τίς προαισθήσεις του.

Νικ. : Ναί, ναί! φοβάται μήπως μᾶς τιμωρήσῃ ὁ Θεός. Δὲν εἶναι κουβέντες ποὺ ἀρέσουν τοῦ Θεοῦ ὅλα τοῦτα τὰ λόγια σου.

Πέτρ. : Σᾶς ὑπόσχομαι πῶς θὰ κρατήσω λίγο τὴ γλώσσα μου. Σᾶς τ' ὀρκίζομαι πῶς δὲν τὸ κάνω ξεπίτηδες. Νά! βλέπετε ἢ κλεισούρα θέλει κατὶ, νά! σὰν κουβέντα... ἀλλοιῶς θὰ σκουριάση τὸ μυαλό μας.

Νικ. : "Οποιοσ τῶχει. Χά, χά.

Πέτρ. : 'Ωραίο αὐτό.

Νικ. : Δὲν ἀνοίγομε λίγο τὴν πέτρα 'δῶ νὰ μπῆ λίγος ἀέρας; Εἶναι πολλὴ ἡσυχία στὸ χωριὸ καὶ στὴν περιοχὴ ὀλόγυρα. Στὸ κάτω - κάτω δειλίνωσε. Σὲ λίγο θὰ νυχτώσῃ.

Κωστ. : Νὰ πάη ὁ Σωτῆρης σκοπὸς μὲς τοὺς θάμνους. "Οχι πιὸ ἔξω. Εὐκαιρία νὰ ξεμυρῶσῃ λίγο τοῦτο τὸ παλάτι μας.

Νικ.: Τὸ μνήμα μας νὰ λές.
 Σωτ.: Δάγκωσε τὴ γλώσσα σου.
 Πέτρο.: Καὶ τ' ἀκούει ὁ Θεός. Ἔ;
 Νικ.: Τῶρες πάλιν. Μπράβο.
 Κωστ.: Βοήθησε, Νικόλα. (Σπρώχνουν τὴν πέτρα) Ἐμπρός, Σωτήρη.
 Σωτ.: Μὲ ὄπλο;
 Κωστ.: Καλύτερα ὄχι. Ἦ... βάλε το στ' ἄνοιγμα καὶ κάθησε πὸ πέρα μὲς τοὺς θάμνους. Μισὴ ὥρα νὰ κοιτάς. Ἐπειτα νὰ μπῆς. Θὰ πεταχτῶ ἐγὼ ἔξω, νὰ ξεμουδιάσω. Πέτρο, λυπάμαι. Μὰ θὰ μείνης τελευταίος.
 Σωτ.: Γειά χαρά. (Φεύγει ἔρποντας).
 (Λίγη σιωπὴ, ἐνῶ γάτι κάμνη ὁ καθέννας).
 Κωστ.: Γιατί δὲ μιλᾶτε;
 Πέτρο.: Τί νὰ ποῦμε;
 Νικ.: Ἐγὼ θὰ σᾶς πῶ.
 Κωστ.: Ὁχι βρώμικες ἱστορίες. Μεγάλο Σάββατο εἶναι.
 δεσμο στ' ἀνερωτάρι βρῆκα μὰ σελίδα τοῦ περιοδικοῦ. Τί νὰ κάνω; Τὴ διάβασα.
 Πέτρο.: Τὴν ἀκούμε.
 Νικ.: Δηλαδή, ἂν θέλετε δὲν τὴ λέω. Τὸ βουλῶνω.
 Κωστ.: Πές τη, ντέ. Ἱστορία νᾶναι. Νὰ σκοτώσουμε λίγη ὥρα. Γιατί ἐδῶ πού τὰ λέμε Πάσχα εἶναι καὶ θάχουμε ὑποχρεωτικὴ ἡσυχία. Δὲν κάνει ἄγιες μέρες νᾶχουμε πόλεμο κι' αἵματα, ἔστω κι' ἂν τὸ δικιο εἶναι μὲ τὸ μέρος μας.
 Νικ.: Εἶναι ἕνας προδότης.
 Ὁλοί.: Ποιός;
 Πέτρο.: Στὸν κόρφο σου, κολοκύθα.
 Νικ.: Ἄη στό....
 Κωστ.: Μὴ βλαστημᾶς Μεγάλο Σάββατο.
 Νικ.: Εἶναι ἕνας προδότης στὸν κάθε ἀγῶνα. Τῶνοισες Πέτρο, δὲν εἶναι γιὰ τὸν Ἰουδα Ἰσακρίωτη. Μόνο πού κι' αὐτὸς προδότης ἦταν τῆς χριστιανικῆς ἰδεολογίας.
 Πέτρο.: Τώρα εἶμαι βέβαιος.
 Νικ.: Τί ἐννοεῖς;
 Κωστ.: Ἡσυχία γιατί θὰ φάτε τὴ γροθιά.
 Πέτρο.: Τώρα εἶμαι βέβαιος εἶπα πὼς σὲ κόλλησε ὁ Σωτήρης. Ἐσὺ ντέ βγάξεις λόγο δεκάριμο καὶ ὄχι ἐγὼ.
 Νικ.: Τοῦτο ἦταν ὄλο; Καὶ πῆγαινα νὰ σὲ παρεξηγήσω. Ἄϊ σπάσαμε τὰ νεῦρα μας ἐδῶ μὲ τὴν κλεισοῦρα. Μὲ συμπαθαίτε, παιδιά.
 Κωστ.: Τὰ νεῦρα μας; Τὰ νεῦρα.
 Νικ.: Πωπὼ καὶ θὰ τὸ ξεχνούσα!
 Κωστ.: Διαταγή;
 Νικ.: Ἐ ὄχι καὶ διαταγή. Ξεχνιέται ἡ διαταγή; Μιὰ διάδοση. Λένε πὼς ἀνατινάχτηκε ἕνα ἐργοστάσιό μας.
 Κωστ.: Πῶς; Ποῦ;
 Νικ.: Στὴν περιοχὴ τῶν Περάτων. Λένε στὸν Ἄη Γιάννη τῆς Μαλούνας.
 Κωστ.: Ἀδύνατο.
 Νικ.: Γιατί ἀδύνατο; Ἐγινε μὰ ἔκρηξη τὴν ὥρα πού φτιάχνανε πυρομαχικά. Εὐτυχῶς εἶχανε φύγει τὰ παιδιά γιὰ ἐπιχείρηση πρὶν λίγες ὥρες...
 Κωστ.: Δὲν ἔχει θύματα;
 Νικ.: Ἐνα. Μὰ τὸ κρατᾶνε μυστικό. Δὲν τὸ γράφουν τὰ φυλλάδια.
 Κωστ.: Ποιὸς εἶναι, ἂν ξέρης;
 Νικ.: Ὀνόματα σειρά. Ἄλλος λέει τὸν ἕνα κι' ἄλλος τὸν ἄλλο. Πάντως εἶναι σοβαρό, γιατί προσπαθοῦν νὰ τὸ κρύψουν.
 Κωστ.: Πάει... μᾶς χάλασες τὸ κέφι.
 Νικ.: Δὲν φταίω. Μπορεῖ νᾶναι διάδοση.
 Κωστ.: Τὸ ὅτι δὲν μᾶς στείλανε πυρομαχικά, πάει νὰ πῆ πὼς γάτι συμβαίνει.
 Πέτρο.: Αὐτὰ ἔχει ὁ πόλεμος.
 Σωτ.: (Ἀπὸ τὰ παρασκήνια) Μάστρε...
 Κωστ.: (Ἀρπάζει τὸ ὄπλο) Τί; Τὰ ὄπλα σας.
 Σωτ.: (Ἀπὸ τὰ παρασκήνια) Ἐνας παπᾶς.
 Κωστ.: Τὸν ξέρεις;
 Σωτ.: (Ἀπὸ τὰ παρασκήνια) Ναι! ὁ παπᾶς πού μᾶς στείλανε τὰ Χριστούγεννα.
 Κωστ.: Μεῖνε ἐκεῖ μὲ τὸ ὄπλο σου. Παιδιά, θὰ βγῶ. Νικόλα, ἂν μοῦ συμβῆ τίποτα, σὲ ὀρίζω ἀρχηγὸ ἐδῶ μέσα. (Βγαίνει ἔρποντας).
 Νικ.: Ὁ Θεὸς μαζί σας.

Πέτρο: Νάχουμε τύχη;
 Νικ.: Σὲ παρακαλῶ, Πέτρο. Δὲν μωρίζομαι καλὰ τὸν ἀγέρα. Κάτι ἀνάποδο ἰπάρχει. Ἄσε καὶ σὺ τὴν κουθέντα.

Πέτρο: Μὴ νευριάζεις, Νικόλα. Στ' ὀρκίζομαι γιὰ σᾶς τῶπα. Λέω μακάρι νάσαι ὁ παπᾶς νὰ ἡσυχάσετε. Κείνος ὁ Σωτήρης κοντεύει νὰ κλάψῃ ἀπὸ τὸ κακό του. Ἄμ καὶ σὺ δὲν πᾶς πίσω. Μόνο πὺ ἀγρίεψες μὲ τὸν Σύνδεσμα σημαίνει πὺς νοιώθεις τὴν ἀνάγκη τῆς μετάλτηψης.

Νικ.: Τὴν νοιώθω. Σημερινοὶ κ' αἰριανοὶ εἴμαστε. Αὐτὸ θὰ πῆ πόλεμος καὶ δὲν ξεγελῶ τὸν ἑαυτό μου. Μπορεῖ νὰ τὴ γλυτώσουμε. Μπορεῖ ὄχι. Γιατὶ νὰ μὴν πάω ἔτοιμος μπροστὰ στὸ Θεό; Ὁ ἄλλος;..

Πέτρο: Ποιὸς ἄλλος;
 Νικ.: Αὐτὸς ποὺ νανάχτηκε μὲ τὰ πυρομαχικὰ μπορεῖ νὰ μὴν ἦταν ἔτοιμος. Μικρὸ τῶχαις νὰ βρεθῆς μπροστὰ στὸ Θεὸ καὶ νάσαι...
 Πέτρο: Σᾶς νοιώθω, εἶπα, παρ' ὄλη τὴν... ἀπιστία μου, ὅπως λές. Σοῦτ. Ὁ Σωτήρης. (Φαίνεται τὸ κεφάλι τοῦ Σωτήρη) Σωτήρη.
 Σωτ.: Ὁ παπᾶς ἔρχεται. Νὰ τὸν βοηθήσουμε. (Σηκώνεται καὶ βοηθᾶ μὲ τὸν Νικόλα τὸν παπᾶ νὰ μπῆ καὶ νὰ σηκωθῆ).
 Παπ.: Εὐχαριστῶ. Ὁ Θεὸς νὰ σᾶς εὐλογῆ. Ἡ πίστη μας πρὸς Αὐτὸν ἄς εἶναι ὁ μόνος δὴγὸς στὸν τραχὺ μας ἀγώνα.
 Κωστ.: (Ποὺ μπῆκε στὸ μεταξὺ) Κυλήστε τὴν πέτρα.
 Πέτρο: Εἶναι κίνδυνος;
 Κωστ.: Πάντοτε. Μπορεῖ νὰ παρακολουθοῦν τὸν παπᾶ. Καθίστε, αἰδεσιμώτατε. Στενόχωρα εἶναι ἐδῶ μέσα, μὰ τί νὰ γίνῃ; Δόσε τὴν κάσα, Σωτήρη.
 Παπ.: Στενόχωρα; Ἄ, εὐχαριστῶ. (Τοῦ δίνουν τὴν κάσα).
 Κωστ.: Κάθισε, αἰδεσιμώτατε. Καὶ γιὰ νάχουμε καλὸ ρῶτημα...
 Παπ.: Πὺς βρέθηκα ἐδῶ; Ἔχω ἐντολὴ νὰ γυρίσω τὰ κρησφύγετα τῆς περιοχῆς καὶ νὰ σᾶς κοινωνήσω τὴ Θεία Μετάληψη. Νὰ φέρω τὸν χωρετισμὸ τῆς λυτρώσεως ἀπὸ τὸν Ἰησοῦ, ποὺ ἀνασταίνεται, καὶ πάει στοὺς οὐρανοὺς.
 Νικ.: Καὶ γὼ παρὰ τρίχα νὰ τὸν μαύριζα τὸν Σύνδεσμο ποὺ δὲν ἔλεγε νὰ μᾶς στεῖλουν παπᾶ.
 Παπ.: Ὁ Νικόλας μὲ τοὺς θυμὸ ζτου.
 Κωστ.: Τί νὰ γίνῃ; Τοῦ φταίνε τὰ πάντα.
 Νικ.: Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τὴν Πατρίδα.
 Παπ.: Εἶσαι μὰ χαρὰ, Νικόλα. Καὶ σὺ, Σωτήρη. Ἔχω καιρὸ νὰ σᾶς δῶ.
 Σωτ.: Ἄπὸ τὰ Χριστούγεννα.
 Παπ.: Ναί. Ὁ...
 Νικ.: (Δείχνοντας τὸν Πέτρο) Ὁ ἄπιστος Θωμᾶς..
 Κωστ.: Ὁ Πέτρος. Εἶναι καινούργιος στὸν τομέα μας. Τὸν ἔστειλαν ἐδῶ ν' ἀντικαταστήσῃ τὸν Παναγιώτη, αἰωνία του ἡ μνήμη.
 Ὁλοι: (Σηκώνονται) Αἰωνία του ἡ μνήμη.
 Παπ.: (Ἦστερα ἀπὸ λίγη παύση ἀναστενάξει) Σοῦ εὐχομαι, Πέτρο, ἀδελφέ μου, καλὸ πόλεμο στὴν περιοχὴ μας.
 Κωστ.: Εἶναι γερὸ παλληκάρι ὁ Πέτρος. Ἄγκαλὰ ὄλοι ἐδῶ... Ἄλλά... (κοιτάζει τὸν παπᾶ).
 Παπ.: Πὺς θὰ κοινωνήσετε; Αὐτὸ εἶναι τὸ πρόβλημα.
 Κωστ.: Δὲν σὲ καταλαβαίνω.
 Σωτ.: Ναί.
 Παπ.: Ἔπεσα σὲ μπλόκο καὶ μοῦγινε ἔρευνα. Μοῦ πήρανε τὸ ἀντιμήνσιο τὸ μουκαλάκι μὲ τὸ γλυκὸ κρασί καὶ τό... ψωμί. Δὲν μποροῦσα νὰ πάω στὸ διπλανὸ χωριό. Ἐκεῖ γίνεται ἔρευνα σπῖτι μὲ σπῖτι. Ἐδῶ τριγύρω δὲν βρῆκα κανένα ξώσπιτο ἴσως μὲ διευκολύνουν...
 Κωστ.: Ἄτυχία. Τότε τί θὰ γίνῃ;
 Σωτ.: Νὰ κοιτάξω νὰ μπῶ στὸ χωριό.
 Νικ.: Τρέλλες.
 Σωτ.: Γιατὶ τρέλλες; Σὲ λίγο θὰ νυχτώσῃ γιὰ καλὰ. Θὰ γλιστρήσω μὲς τὸ σκοτάδι καὶ κάπου θὰ βρῶ ψωμί καὶ κρασί. Ἐξ ἄλλου ὁ Θεὸς θὰ μὲ βοηθήσῃ. Νὰ πάω;
 Κωστ.: Δὲν σκέφτηκα ἀκόμα. Νὰ βγῶ νὰ κοιτάξω τριγύρω τὴν περιοχὴ. Βοηθήστε νὰ σύρω τὴν πέτρα πὺ πέρα... (Βοηθοῦν. Σέρονται ἀπὸ τὸ ἀνοιγμα καὶ φεύγει).
 Παπ.: Λένε, παιδιά, πὺς τὰ πράγματα, παρ' ὄλο ποὺ σφίγγουν, πάνε πρὸς τὸ καλό. Ἀκούστηκε μὰ ψιλὴ πὺς θὰ κανονιστοῦν ὦρα τὴν ὦρα. Ἄλλοι λένε πὺς θάχουμε μὰ προσωρινὴ αὐτοκυβέρνηση γιὰ πέντε ὡς ἑπτὰ χρόνια.
 Πέτρο: Γιὰ νὰ μᾶς ἀλλάξουν τὸ φρόνημα; Νὰ πιάσουν ξανά τὰ πόστα;
 Παπ.: Μπορεῖ. Θὰ τὸ δεχτοῦμε ὅμως; Ἄλλοι λένε πὺς θὰ μᾶς δώσουν πλήρη

ανεξαρτησία.

Πέτρο: Αυτό θα το δεχτούμε;

Νίκ: "Όχι ν' αρχίσουμε πολιτική συζήτηση. 'Εμείς είμαστε πολεμιστές.

Σωτ.: (Σκύβει στο άνοιγμα) Έλπες τίποτα;

Κωστ.: "Έλα έξω. 'Ο Σωτήρης.

Σωτ.: "Έρχομαι. (Φεύγει άρκουδιστά).

Πέτρο: 'Εγώ νομίζω πώς παρασφίγγουν τα πράγματα. Παντού μπλόκα. Δυσκολεύομαστε στις κινήσεις μας. "Α! ποιά κρησφύγετό μας έχει άνατιναχτή;

Παπ.: Στόν "Αη Γιάννη της Μαλούνας. Πώς τόχετε μάθει εδώ; Είναι μυστικό. Νά το βουλώνετε. Στόμα με στόμα χαθήκαμε. Δεν πρέπει να υποψιαστούν την περιοχή.

Νίκ: Σάμπως γυρίζουμε έμεις τα καφενεία της Λευκωσίας και τα συζητάμε; Νά! οί βράχοι μās άκούνε και τα αγριόχορτα.

Παπ.: 'Ο λόγος τó φέρνει. Δεν ήταν για να σās προσβάλω.

Πέτρο: Ποιός σκοτώθηκε εκεί;

Παπ.: Στόν "Αη Γιάννη; Κανένας λένε.

Πέτρο: Μακάρι. Γιατί είναι λίγος καιρός πού κάτι με σφίγγει εδώ.

Παπ.: (Ννεύει στόν Νικόλα ν' άπομακρυνθῆ) Είναι τίποτε βάρος στη συνείδησή σου, αδελφέ μου Πέτρο; 'Η έξομολόγηση άλαφρώνει την ψυχή. Κι' εγώ, ό ταπεινός λειτουργός τού 'Υψίστου, είμαι έτοιμος να σε άκούσω. 'Εξάλλου αν θά κοινωνήσετε... πού θά κοινωνήσετε πρέπει να προηγηθῆ ἡ έξομολόγησις.

Πέτρο: Δεν ἔχω τίποτα να πώ. Δεν τα πιστεύω αυτά όλα.

Παπ.: (Ξιπάζεται) Σε έπιτιμώ.

Πέτρο: Τό δέχομαι, αλλά δεν γυρίζω τó μυαλό μου εύκολα. 'Εγώ...έκει καρφωτός.

Νίκ: Μην αρχίσης διδασκαλιαν άπιστίας...

Παπ.: "Όχι θυμούς, Νικόλα. Κανένα δεν υποχρεώνουμε. Πρέπει ἡ ἴδια του ἡ ψυχῆ να αίστανθῆ τὴν ανάγκη.

Κωστ.: (Μπαίνει) "Εστειλα τόν Σωτήρη πρὸς τó βουνό. 'Από τὴν ἄλλη πλαγιά είναι ἕνα ξεκκλήσι. Μπορεί εκεί να βρεθῆ κουμανταρία και αντιμετῆνσιο.

Παπ.: Εὐσεβεῖς πόθοι.

Κωστ.: Δυστυχῶς έμεις εδώ δεν χρησιμοποιούμε... κρασιά και τέτοια. Λόγοι προφυλάξεως. "Ανθρωποι είμαστε στο κάτω - κάτω. Πέτρο! 'Η σειρά σου για σκοπός. Κοίταξε για τó Σωτήρη... Γιατί τó λέω; (Φεύγει ό Πέτρος) Εἶν' όλα μπροδεμένα σήμερα.

Παπ.: 'Η κούραση και ἡ άγωνία.

Νίκ: 'Η άγωνία... Γιατί κούραση ἔχουμε από τó συνεχές δίπλωμα εδώ μέσα.

Παπ.: Κάθε πῶμμα με τὴν ὥρα του. Τώρα ἡ δράση. Αὔριο ἡρεμία, Μεθαύριο μονούβρα κλπ., κλπ...

Κωστ.: Σωστά. Μά... πιστεύεις στα προαισθήματα, αἰδεσιμώτατε;

Παπ.: Και ναι και ὄχι. Δηλαδή..

Νίκ: Ναι ἢ ὄχι! Κοφτά πράγματα.

Παπ.: Είναι προαισθήματα πού τυχαίως έπαληθεύουν.

Νίκ: Μās γλυστράς, παπῆ μου.

Παπ.: Γνώμη λέγω. Μπορεί νάχω δίκαιο, μπορεί ὄχι. Νά! Ξεκινώντας σήμερα για να φτάσω στα κρησφύγετα, και στο δικό σας βέβαια, ἤμουν σίγουρος πώς θα σās κοινωνήσω. Κι' όμως όλα μου τὰ πῆραν. Κι' ἔχω μονάχα δυό χέρια και τὴ διάθεση. "Αλλά θα σās κοινωνήσω. ('Ακούεται κάτι).

Κωστ.: 'Ακούετε; Μείνε, Νικόλα. 'Εγώ θα γλυστρήσω έξω. Τά ὄπλο... (Τό παίρνει και βγαίνει).

Νίκ: Τώρα πού μέινουμε μόνοι, αἰδεσιμώτατε, μπορώ;

Παπ.: Νά ξομολογηθῆς; Εὐχαρίστως.

Νίκ: Δηλαδή, εἶχα διαταγή να ρίξω τὴ μπόμπα. 'Αλλά αντίκου βλέπω ἕνα προκλητικό 'Εγγλέζο σά να μās ἔφτυνε όλους κατάμουτρα. Με τύφλωσε ό θυμός. Δεν ὑπολόγισα. Τὴν ἔρριξα κι' ὅποιο πάρει ό Χάρος. Καί... χτυπήθηκε και δικός μας. "Ε, τῶχω από τότε εδώ μέσα κλεισμένο τούτο τó βασανό μου. Δέ βρίσκω ἡσυχία. Κι' αν καμμιὰ φορὰ ανάψω πολύ, μαζεύομαι μόλις θυμηθῶ..

Παπ.: Κάθε άγώνας ἔχει τὰ λάθη του, Νικόλα...

Νίκ: Μά τούτο είναι... φόνος.

Παπ.: Πρὸς Θεοῦ, παιδί μου. Να μη σε τροφῆ τέτοιο μαράζι. Τό άτύχημα δεν είναι προμελητημένος φόνος. 'Εξάλλου επανάσταση είναι για μεγάλες ἰδέες.

Νίκ: Σωστά μιλάς, αἰδεσιμώτατε. Πολεμάμε για μεγάλες ἰδέες... 'Αλλά ό δικός μας... μπορεί νάχη μιὰ άποστολή. Μπορεί νάταν μονοπαίδι, μπορεί..

Παπ.: Νικόλα, παιδί μου, συγκρατήσου.

Νίκ: Τόν είδα να σφαράζη χάμω σαν σφαχτάρι. Πές μου, αἰδεσιμώτατε, συμβούλεψέ με.

Παπ. : Αὐτοσυγκράτηση. Ὅταν θὰ τελειώσῃ μὲ τὸ καλὸ ὁ ἀγώνας μας, θάχοιμε καιρὸ νὰ τὸ ἐξετάσουμε τὸ λάθος. Ἐὰ ζωτήσουμε τὴν συνειδήσῃ μας καὶ θὰ ἀποφασίσουμε. Τώρα δὲν εἶναι καιρὸς γιὰ τέτοια.

Νικ. : Κι' ἂν σκοτωθῶ σὲ μάχῃ;... σὲ ἐνέδρα;... Ἄν μὲ συλλάβουν καὶ μοῦ σπάσουν τὰ κόκκαλα στὸ μαρτύριο;... Ἄν. πού θὰ βρῶ τὸν καιρὸ γιὰ νὰ σώσω τὴν ψυχὴ μου;

Παπ. : Ἄφοῦ νοιώθῃς τὴν ἀνάγκη τῆς σωτηρίας ἀρχίσῃς κι' ὄλας νὰ καθαρῖξῃσαι. Ὁ Πανάγαθος θὰ δῆ τὸν μεγάλο σου πόθο. Εἶμαι βέβ. ἰος πὼς θὰ σοῦ δώσῃ τὴν εὐκαιρία γιὰ μιὰ συγχώρεση.

Νικ. : Καὶ ὁ παιδεμός;... Αὐτὸ πὸν τρώει τὰ σωθικά μου;..

Παπ. : Ἴσως ὁ παιδεμός νάνα κι' ὄλας ὁ κἀνονάς σου γιὰ τὴ συγχώρεση. Γιὰ ὄλους μερμνᾶ ὁ Θεός. Μὴ χάνεις τὸ θάρρος σου, παιδί μου.

Πέτρ. : (Μπαίνοντας, τραβᾶ κάτω) Σιγά.

Νικ. : (Τρέχει κοντὰ) Τί συμβαίνει; Πληγώθηκῃ ὁ Σωτήρης; Γρήγορα νὰ κλείσομε τὸ κρησφύγετο.

Σωτ. : (Ἐνῶ τὸν τραβοῦνε) Μανούλα μου...

Νικ. : Κουράγιο, Σωτήρη μου.

Κωστ. : (Ποῦ μπῆκε τελευταῖος) Βοήθησε, Νικόλα, νὰ κυλήσω τὴν πέτρα. (Τὴν κυλᾶνε). Ὁραῖα.

Παπ. : Παιδί μου, Σωτήρη. Τί ἔχει συμβῆ;

Σωτ. : Πληγώθηκα βαρεῖα. Χωρῖς νὰ μπορέσω νὰ φέρω τίποτα.

Κωστ. : Μὴ μιᾶς πολὺ. Οἱ ἐπίδεςμοι. Τί στέκει, Νικόλα; Πέτρωες;

Νικ. : Ἄμέσως.

Κωστ. : (Τοποθετοῦν καλὰ τὸ Σωτήρη) Καλὰ εἶσαι, Σωτήρη;

Παπ. : Ὁ ἴμριστος ἀρωγὸς τῶν ταπεινῶν καὶ τῶν βασανισμένων..

Κωστ. : Ἀκριφλαβίνη. (Σφογγῖζει τὸ τραῦμα στὸν ὄμο).

Σωτ. : Ἄ. Μοῦ φερίγουν οἱ δυνάμεις. Αἰδεσιμότητα, μετριοῦνται οἱ ὄρες μου...

Παπ. : Θέλεις νὰ παραμερίσουν;

Σωτ. : Δὲν ξέρω ἄλλο ἁμάρτημά μου παρὰ μόνο τὸ πάθος μου γιὰ τὴ λευτεριά.

Παπ. : Νοιώθεις πὼς κάνεις τὸ χρέος σου;

Σωτ. : Νοιώθω.

Παπ. : Τότε δὲν εἶναι ἁμαρτωλὸ πάθος. Εἶναι φώτιση Θεοῦ.

Σωτ. : Καὶ ἦ...

Πέτρ. : Ἡ ἀρραβωνιαστικιά του.

Παπ. : Ἄς ἔχῃ τὸν ἔπαινό σου παντοτεινά.

Κωστ. : Θέλεις νερό;

Σωτ. : Ναι! Διψῶ. Καίομαι. Διψῶ, ἀδελφοί μου.

Πέτρ. : Σὰν τὴ δίψα τῆς λευτεριάς.

Νικ. : (Τοῦ φέρνει νερὸ) Πιές.

Παπ. : (Γονατᾶ καὶ μουρμουρᾶ) Φώτισον... φώτισον.

Νικ. : Μὰ τί εἶχε συμβῆ;

Σωτ. : Βρῆκα περίπολο... Κάτι ψάχνανε νὰ βροῦνε... δεξιά καὶ ἀριστερά... Τοὺς εἶδα... ἀπὸ μακρυνά... μὰ εἶπα νὰ γλυστορήσω... θάμνο μὲ θάμνο.. καὶ νὰ πάω στὸ ξωκκλήσι. Ἐκεῖ πού σκαρφάλονα... πρὸς τὸ βράχο... φαίνεται μὲ εἶδανε...

Παπ. : (Στὸ μεταξὺ προσεύχεται καὶ μουρμουρᾶ) Συγχώρεσον, συγχώρεσον. Καὶ φώτισόν με...

Νικ. : Θέλεις λιγάκι νερὸ; (Τοῦ δίνει νὰ πιῇ).

Σωτ. : (Μόλις πιῇ τὸ νερὸ) Τὴ Θεῖα μετάληψη, πάτερ... (Ὁλοι ἀλληλοζοιτᾶζονται).

Παπ. : Ὁ Θεός ἄς δεχθῇ τὴν ταπεινὴ μου παρακλήση.

Κωστ. : Φέριτε μιὰ πετσέτα νὰ τοῦ σφογγίσω τὰ αἵματα. (Ὁ παπᾶς σηκώνεται).

Νικ. : Νάτην. Τρέχει πολὺ αἷμα.

Παπ. : (Ἀπότομα) Ἐνα ποτήρι καὶ λίγο νερὸ. (Ὁ Πέτρος πάει νὰ τοῦ τὸ φέρῃ). Τὸ δέχεσαι, Σωτήρη; Τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων μετέχει τοῦ Θείου. Ἡ μέθη τῆς λευτεριάς εἶναι σὰν τὸ ἀγνὸ κρασί στὸ μυστήριό τοῦ γάμου.

Σωτ. : Δέχομαι τὸ κάθε τι ἂν εἶναι γιὰ τὴν πατρίδα.

Παπ. : Δόσε, Πέτρο, τὸ ποτήρι.

Κωστ. : Τί κάνεις, παπᾶ μου;

Παπ. : (Παίρνει αἷμα μὲ τὸ δάκτυλό του καὶ τὸ βάζει στὸ ποτήρι) Οἱ δυὸ σταλαγματιές ἀπὸ τὸν ἥρωα, αἷμα τοῦ Χριστοῦ ἄς γίνουν.

Νικ. : Πατᾶ μου...

Σωτ. : Τιμὴ μου....

Παπ. : Λίγο φομί. (Ὁ Πέτρος τὸ φέρνει στὸ μεταξὺ). Καὶ τοῦτο τὸ ματωμένο ροῦχο ἄπλωσέ το στὸ στήθος τοῦ Σωτήρη, Κώστα. Τὸ σῶμα τῶν ἔθνομαρτύρων μετέχει τῆς ἀξίας τῶν ἁγίων λειψάνων.

Κωστ. : Σωτήρη μου... (Απλώνει τὴ ματωμένη πετσέττα).

Παπ. : Γονατίστε. (Βάζει τὸ ψωμί καὶ τὸ ποτήρι στὸ στήθος τοῦ Σωτήρη καὶ γάτι μουρουρά. Ὁ Πέτρος εἶναι ὄρθιος).

Πέτρο. : (Σὲ μιὰ στιγμή) Θὰ γίνῃ τὸ ποτήρι. (Τὸ ἀρπάξει καὶ τὸ τακτοποιᾷ).

Παπ. : Ἐπι προσφερόμεν σοὶ τὴν λογικὴν ταύτην ἀνάμακτον...

Πέτρο. : Ἀνάμακτον;

Παπ. : (Σταματᾷ καὶ σφογγίζει τὸν ἰδρώτα του) Θεέ μου.

Κωστ. : Γιατὶ σταμάτησες, αἰδεσιμώτατε;

Παπ. : Ἀνάμακτον θυσίαν. Πρέπει νάναυ ἀνάμακτος ἢ θυσία. Αὐτὸ προστάζει ὁ θεῖος νόμος.

Πέτρο. : Τότε;

Κωστ. : Τότε;

Σωτ. : Παναγία μου, βοήθησέ με τὴ στερογὴ τούτῃ ὥρα.

Παπ. : Στὸν γάμο τῆς Καναάν τὸ νερὸ ἔγινε κρασί. Κώστα... Ἐνα ποτήρι νεροῦ. (Ὁ Κώστας πάει νὰ φέρῃ ποτήρι μὲ νερό).

Νιζ. : Κι' ἡ ματωμένη μαντηλιά... (κάνει νὰ τὴν τραβήξῃ).

Παπ. : Ὅχι, αὐτὴ εἶναι τὸ ἀντιμήσιον. (Ὁ Κώστας τοῦ φέρνει τὸ ποτήρι μὲ τὸ νερό). Θεέ μου, ἄς γίνῃ νεροῦ τὸ θαῦμα τῆς Καναάν καὶ αὐτὰ ποῦ εἶναι ἀδύνατα μεταξὺ τῶν ἀνθρώπων εἶναι δυνατὰ σὲ σένα. Ἐσὺ εἶσαι ἡ μεγάλη Χάρις. Σὲ ἰκετεύομεν. (Διγύλεπτι παύση). Ἐπι προσφερόμεν σοὶ τὴν λογικὴν καὶ ἀνάμακτον...

Πέτρο. : Ἀνάμακτον!.. (γονατίζει).

Παπ. : λατρείαν καὶ παρακαλοῦμεν σε καὶ δεόμεθα καὶ ἰκετεύομεν κατάπεμψον τὸ Πνεῦμα σου τὸ Ἅγιον ἐφ' ἡμᾶς καὶ ἐπὶ τὰ προτεινόμενα δῶρα σου (μουρουρά). Καὶ ποιήσον τὸν μὲν ἄρτον τούτων, τίμιον σῶμα τοῦ Χριστοῦ σου. (Μουρουρά. Παίρνει τὸ ποτήρι). Τὸ δὲ ἐν τῷ ποτηρίῳ τούτῳ τίμιον αἷμα τοῦ Χριστοῦ Σου.

Κωστ. : Ὁ Σωτήρης, αἰδεσιμώτατε...

Παπ. : Ἀμέσως. Ἐνα ζουταλάκι. (Τὸ φέρνει ὁ Πέτρος. Ὁ παπᾶς μεταλαβαίνει τὸν Σωτήρη, ποῦ ξεψυχᾷ σιγὰ - σιγὰ).

Ὅλοι : Αἰωνία του ἡ μνήμη.

Κωστ. : Ἡ σειρά μου.

Παπ. : Ἐχετε καθαρὰν τὴν καρδίαν;

Κωστ. : Καθαρή. Μὲ τὸ πάθος τῆς λευτεριάς...

Παπ. : Μεταδίδοταί σοὶ τὸ τίμιον καὶ πανάγιον Σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ... (Τὸν κοινοῦναι).

Νιζ. : Ἡ σειρά μου κα' ὁ Θεὸς ἄς μοῦ συγχωρήσῃ, ἄς μοῦ δώσῃ θάρρος, ὑπομονή.

Παπ. : Δι' ἐμοῦ τοῦ ἁμαρτωλοῦ τὸ λάθος ἄς συγχωρηθῇ. Ἐπι μεταδίδοταί σοὶ τὸ τίμιον καὶ πανάγιον Σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ. (Τὸν κοινοῦναι. Γυρίζει καὶ βλέπει τὸν Πέτρο ποῦ κλαίει. Ἐτοιμάζεται νὰ πῆ τὸ ὑπόλοιπο). Ἐπι μεταδίδοταί μοι ἱερεῖ...

Πέτρο. : Παπᾶ μου. Κι' ὁ ἄπιστος ἐγώ; Παρακαλῶ, ἀδελφοί μου, συγχωρήστε με. Ἐπανέρχομαι σιτοῖς κόλπους τῆς Ἐκκλησίας. Μάρτυράς μου ὁ ἡρωϊκὸς ἀδελφός μου ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὁ Σωτήρης μας. Αἰδεσιμώτατε, ἰκετεύω, δόσε μου τὸ Αἷμα καὶ τὸ Σῶμα τοῦ Χριστοῦ...

Παπ. : Ὁ Κύριός μου καὶ ὁ Θεὸς μου ἄς δεχθῇ τὸ ἀπολωλὸς πρόβατόν του. Νοιώθεις μετάνοια;

Κωστ. : Εἶναι τίμιος πολεμιστὴς τῆς λευτεριάς. Ἐγγυῶμαι.

Πέτρο. : Ἀδελφία μου, σκύβω μπροστά σας, παρακαλῶ, συγχωρέστε με. Ἡ ψυχὴ μου, εἶναι ἔτοιμη νὰ δεχθῇ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου. (Πέφτει τὸ κεφάλι τοῦ νεκροῦ Σωτήρη πρὸς τὰ πόδες).

Ὅλοι : Χριστέ...

Πέτρο. : Καὶ ὁ νεκρὸς τοῦ Σωτήρη... συμφωνᾷ καὶ συγχωρᾷ...

Κωστ. : Συγκατανεῖ καὶ σὲ συγχωρεῖ, Πέτρο.

Παπ. : Ἐπι μεταδίδοταί σοὶ τὸ τίμιον καὶ πανάγιον Σῶμα τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ... (Στὸ μεταξὺ οἱ ἄλλοι σκεπάζουν τὸ σῶμα τοῦ Σωτήρη καὶ ψάλλουν σιγὰ - σιγὰ... Χριστὸς ἀνέστη... στὸ μεταξὺ ἐνώνη τὴ φωνὴ του κα' ὁ Πέτρος καὶ κυριαρχεῖ ὁ ἕμνος, ἐνῶ ὁ παπᾶς μουρουρά καὶ λαμβάνει τὴ Θεία Μετάληψη).

(Κλείει ἡ αὐλαία σιγὰ - σιγὰ, προτοῦ τελειώσῃ ὁ ἕμνος).

ΤΟ ΔΙΛΗΜΜΑ

Π ρ ό σ ω π α :

ΓΙΑΤΡΟΣ
ΓΙΩΡΚΑΤΖΗΣ
ΑΓΝΩΣΤΟΣ
ΚΟΥΜΕΝΗΣ
ΝΟΣΟΚΟΜΑ
ΦΩΝΗ ΑΝΔΡΙΚΗ
ΛΕΥΤΕΡΗΣ

Γραφείο γιατροῦ. Μιά πόρτα ὀδηγεί σέ διπλανό δωμάτιο. Στή μιὰ πλευρὰ τὸ γραφείο τοῦ γιατροῦ. Ἀντικρὺ ἕνα ντιβάνι, ὅπου ξαπλώνονται οἱ ἄρρωστοι, καὶ διπλα ἕνα κινητὸ μὲ τροχοὺς τραπεζάκι, ὅπου διάφορα ἐργαλεῖα, προπαντὸς ἕνας βραστήρας γιὰ σύριγγες. Μόλις ἀνοίξη ἡ σκηνὴ καθισμένος ὁ γιατρὸς κουβεντιάζει μὲ τὴν Λευτέρη.

Γ ι α τ.: Ἀντιλαμβάνομαι τὴ θέση σας. Δυστυχῶς δὲν μπορῶ νὰ γίνω συν-ἐνοχὸς σας γιὰ τὴν καταστροφὴ τῆς ζωῆς.

Λ ε υ τ.: Μὰ θὰ εἶναι καταστροφὴ γιὰ μιὰ ἀθώα, ἀνυπεράσπιστη ὑπαρξη, γιὰ τὸ μου. Φτωχὸ κορίτσι εἶναι. Ἀπροστάτευτο. Μὲ πολὺ σκοτεινὸ πιά μέλλον.

Γ ι α τ.: Εἶναι ζήτημα ἀρχῆς, κύριε...

Λ ε υ τ.: Ἀκριβῶς, ζήτημα ἀρχῆς.

Γ ι α τ.: Κύριε Λευτέρη. Ἐσεῖς ἔχετε ὅλη τὴν διάθεση νὰ βοηθήσετε μιὰ παραστρατημένη, νὰ μὴ γίνῃ μὰνὰ μὲ παράνομο παιδί.

Λ ε υ τ.: Ἀκριβῶς, ἕνα νόθο.

Γ ι α τ.: Καλὴ σας προαίρεση. Ἀλλὰ γιὰτί ἐγὼ νὰ γίνω ἐν ὀνόματι τῆς καλῆς σας προαιρέσεως ἢ τῆς διαθέσεώς σας γιὰ φιlanθρωπία... φιlanθρωπία εἶπετε πὼς εἶναι, ἔ;

Λ ε υ τ.: Ναι, φιlanθρωπία.

Γ ι α τ.: Γιατί νὰ γίνω, λοιπόν, ἐν ὀνόματι τῆς φιlanθρωπίας φονιάς;

Λ ε υ τ.: Φονιάς!... Πολὺ τσουχτερὴ λέξη, γιὰ τὸ μου.

Γ ι α τ.: (Καθαρὰ) Φονιάς, κύριε. Μάλιστα. Μὲ τὸ νὰ κρύψω τὴ πράξη μου πίσω ἀπὸ τὸ δικαίωμα πού μοῦ δίνει ἡ ἐπιστήμη, θαρρεῖς πὼς ξεγράφεται τὸ ἔγκλημα; Ὅταν ἡ ἱατρικὴ μου συνείδηση δὲ μοῦ ἐπιβάλλει τὴν ἔκτρωση, τότε ἐγκληματῶ!

Λ ε υ τ.: Μὰ ἡ φιlanθρωπία, γιὰ τὸ μου, ἢ φιlanθρωπία...!

Γ ι α τ.: Δὲν ἔχει δικαίωμα μήτε ἡ φιlanθρωπία, μήτε ἡ εὐσπλαχνία μήτε τίποτε ἄλλο νὰ μὲ διατάξουν νὰ κάμω ἔκτρωση. Μονάχα ὁ ἱατρικὸς λόγος, κι' αὐτὸς ὑπὸ ἐπιφύλαξιν.

Λ ε υ τ.: Δηλαδή, ποῖος ἱατρικὸς λόγος, ἂν ἐπιτρέπετε...

Γ ι α τ.: Ἱατρικὸς λόγος εἶναι νὰ σώσης μιὰ ζωὴ.

Λ ε υ τ.: Ἀκριβῶς μιὰ ζωὴ σώξεις, μιὰ κοπελίτσα.

Γ ι α τ.: Ἐδῶ σκοτώνει μιὰ ζωὴ, τὸ παιδί, γιὰ νὰ προφυλάξω ἀπὸ τὴν κακολογία μιὰ παραστρατημένη. Καὶ ποῖος μοῦ ἔδωσε τὸ δικαίωμα νὰ διαπράξω φόνου;

Λ ε υ τ.: Καλὰ, καλὰ, γιὰ τὸ μου. Μὲ συγχωρεῖτε. Τὸ θάρρος... μ' ἔσπρωξε.

Γ ι α τ.: (ἔντονα) Θάρρετε νὰ τὸ καλοσκεφτῆς προτού προτείνεις. Πηγαίνετε, κύριε.

Λ ε υ τ.: (Ὁρθιος). Τὸ πολυσκέφτηκα, γιὰ τὸ μου. Προτίμησα νὰ ἀμαρτήσω — ἂν τὸ θεωρεῖτε ἀμάρτημα — παρὰ ν' ἀφήσω τὴν κοπέλλα αὐτὴ ἔρμαιο στὴν κακολογία τῆς κοινωνίας.

Γ ι α τ.: Κακολογία; Ἄς πρόσεχε. Δὲν πληρώνει ὁ ἄλλος μ' ἔγκλημα τὸ παραστράτημα τοῦ ἄλλου. Πηγαίνετε, κύριε.

Λ ε υ τ.: Χίλιες φορὲς συγγνώμη (ὑποχωρεῖ λίγο). Καί! μεταξύ μας, πᾶς παρακαλῶ, γιὰ τὸ μου.

Γ ι α τ. : (Σηκώνεται) Κείνος πού ἀρνήθηκε νά ἐγκληματίση, παρόλες τίς δελεαστικές προσφορές, ἔχει τή στοιχειώδη ἀξιοπρέπεια νά κρατήσῃ ἕνα μυστικό. Πηγαίνετε. (Τοῦ δείχνει μέ τὸ δάχτυλο τὴν πόρτα).

Δ ε υ τ. : Χαίρετε. (Φεύγει).

Ν ο σ ο κ. : (Παρουσιάζεται στὴν πόρτα μόλις βγῆ ὁ Λευτέρης) Ὁ κύριος Κουμενῆς μέ τὸν κύριον Γιωρκάτζη.

Γ ι α τ. : Τί; Νά περάσουν παρακαλῶ.

Ν ο σ ο κ. : Ὅρίστε, παρακαλῶ.

Κ ο υ μ. : (Μπαίνοντας) Πολὺ καλημέρα σας, γιατρέ μου.

Γ ι ω ρ κ. : (Μπαίνοντας) Καλημέρα σας. Ἦσυχία σήμερα.

Γ ι α τ. : (Προσπαντώντας τους) Καλημέρα σας. Ροδοκόκκινους σᾶς βλέπω.

Κ ο υ μ. : Κτύπα ξύλο, γιατρέ. Γιὰ κουβέντα; εἴμαστε, Θεὸς ξορίζει τὴν ἀρρώστεια.

Γ ι α τ. : Καθίστε τότε. Τελείωσα ἀπὸ τὴν προϋνὴν ἐργασίαν. (Κάθονται) Λοιπόν; Τί γίνεται;

Κ ο υ μ. : Δυσκολίες. Δὲν πᾶμε καλά, γιατρέ μου.

Γ ι α τ. : Μά εἶπαμε πὸς ἐπαναστατήσαμε γιὰ πολιτικὴ ἐκμετάλλευση. Νομίζεις τὸ θάρος καὶ τὸ δικαίω οἰχνοῦν στὴν θάλασσα τίς αὐτοκρατορίες; Μόνο ἡ μιὰ αὐτοκρατορία οἰχνεῖ τὴν ἄλλην. Ἔ;

Κ ο υ μ. : Δὲν ἔχω αὐταπάτες, γιατρέ. Ἄλλὰ ἡ πολιτικὴ δὲν κατώρθωσε νά χειριστῆ τὸ ζήτημα.

Γ ι ω ρ κ. : Χρειάζεται ἀκόμα μακροχρόνιος ἀγώνας γιὰ νά κινήθῃ ἡ προσοχὴ τοῦ διεθνoῦς κοινοῦ.

Κ ο υ μ. : Καὶ νά βρεθῇ καὶ ἡ βοηθητικὴ εὐκαιρία.

Γ ι α τ. : Μὴν ἀπελπίζεστε. Ἔχω καλὲς προαισθήσεις.

Κ ο υ μ. : Ὅλοι μας τίς ἔχουμε. Ἄλλοιὼς θὰ μαζεψοῦμαστε σπιτάκι μας, νά σῶσουμε ὅ,τι μποροῦμε.

Γ ι α τ. : Τότε γιατί μουρμουράς;

Κ ο υ μ. : Γιὰ νά με ρωτήσης ἀκριβῶς τοῦτο πού ρωτᾶς.

Γ ι ω ρ κ. : Σ τὸ ψητό, κύριε Κουμενῆ. Ἄργοποροῦμε.

Κ ο υ μ. : Λοιπόν, γιατρέ, θέλουμε τὴν συνδρομὴ σου.

Γ ι α τ. : Εὐχαρίστως. Δὲν τὴν ἀρνήθηκα ποτέ. Προχτὲς ἔβγαλα δυὸ σφαίρες ἀπὸ ἀντάρτη. Ἔστειλα καὶ φαρμακευτικὲς προμήθειες μέ δικό σου ἄνθρωπο, κύριε Γιωρκάτζη.

Κ ο υ μ. : Σοῦ τ' ἀναγνωρίζουμε ὅλα αὐτά.

Γ ι α τ. : Μά δὲν θέλω νά μοῦ τ' ἀναγνωρίσετε. Κάνω τὸ καθήκον μου ὡς γιατρός χωρὶς νά συγκροῦεται αὐτὸ μέ τὰ ἰδεολογικά μου πιστεύω.

Κ ο υ μ. : Ἄρχισες τίς δυσκολίες, γιατρέ.

Γ ι ω ρ κ. : Σταράτες κουβέντες, κύριε Κουμενῆ. Ἄργοποροῦμε.

Γ ι α τ. : Τσιγάρο; (Ἐνῶ πάη νά προσφέρῃ)

Φ ω ν ή : (ἀπ' ἔξω) Ἐχταχτο παράρτημα.

Κ ο υ μ. : (σηκώνεται) Μιά ἐφημερίδα.

Γ ι α τ. : Ἦσύχασε. Θὰ τὸ πάρη ἡ νοσοκόμα. Ἔχει ἐντολὴ νά μοῦ παίρῃ ὅτι παράρτημα βγαίνει. Δὲν καπνίζετε; Καλύτερα. Πρῶτα ἡ ὑγεία.

Φ ω ν ή : (ἀπ' ἔξω) Παράρτημα...

Κ ο υ μ. : Θέλουμε πενήντα λίρες. Εἶναι ἕνα ὄπλο εὐκαιρίας. Τῶχει ξετρυπώσῃ ὁ Γιωρκάτζης.

Γ ι ω ρ κ. : Κούκλα εἶναι. Ἀχρησιμοποίητο. Καὶ διακόσιες σφαίρες μαζί.

Γ ι α τ. : Δηλαδή νά σᾶς δώσω πενήντα λίρες γιὰ ν' ἀγοράσετε ὄπλο, πού θὰ οερίση τὸν ἔχθρό; Ἀνθρώπους δηλαδή;

Κ ο υ μ. : Ἄμὲ τί καλό! Ἀγώνας γίνεται ἐδῶ. Ἦ θὰ λευτερώσουμε τὸν τόπο μας ἢ θὰ πᾶμε φουρντὸ ὄλοι μας. Τί θὰ κάνης τὰ λεφτά;

Γ ι α τ. : Μά δὲν εἶναι γιὰ τὰ λεφτά. Τρεῖς, τέσσερις μέρες τὰ κερδίω. Εἶναι τὸ ὅτι... ὑπάρχει θάνατος στὴ μέση...

Κ ο υ μ. : Ἔ, καί; Θέλεις ἀγώνα δίχως αἶμα;

Γ ι α τ. : Δὲν λέω αὐτό... Ἄλλά... εἶμαι γιατρός... Κι' ἔχω πέρα γιὰ πέρα τὴν ἱατρικὴ μου συνείδηση. Σοῦ τῶπα κι' ἄλλες φορές. Ὁ γιατρός εἶναι γιὰ νά δίνει καὶ νά σώζῃ ζωὴ. Ὅχι γιὰ νά ξεκάνῃ ἀνθρώπους.

Κ ο υ μ. : Μετάφραση τῆς δειλίας, σὲ ὠραία λόγια.

Γ ι α τ. : Μὲ συμπάθει, φίλε μου. Δὲν εἶναι δειλία. Εἶναι εὐσυνειδησία. Ἔχω πολλὲς τύψεις σ' αὐτὸ τὸ στήθος τὸν τελευταῖο καιρό.

Κ ο υ μ. : Γίνε προδότης τότε. Ἄν ἔχης τύψεις νά τίς ξεχάσης. Ἄ! Τὸ παράκανες!

Γ ι α τ.: Κουμενή, σέβομαι τήν παλιά μας φιλία και τήν συμμετοχή σου στὸν ἀγώνα. Ἀλλοῦως θὰ σοῦσπαζα τὰ μούτρα. Τὸ κακὸ δὲν ξεγράφεται μ' ἓνα δεύτερο χειρότερο κακὸ. Τ' ἀκοῦς;

Κ ο υ μ.: Ἄσε τήν σοφία. Δίνεις ἢ δὲν δίνεις τὰ λεφτά; Τήν ἄλλη φορὰ δὲν μὲ δυσκόλειψες. Μὲ τήν πρώτη κουβέντα μου τὰ μέτρησες.

Γ ι ω ρ κ.: Εἶναι γιὰ ὅλους ὁ ἀγώνας. Θάχουμε και τὸ μικροπαραστρατήματά μας.

Γ ι α τ.: Ἀσφαλῶς.

Γ ι ω ρ κ.: Τότε;

Κ ο υ μ.: Καὶ θέλει κάθε ἀγώνας θυσίες.

Γ ι α τ.: Καὶ τῆς συνειδήσεως;

Κ ο υ μ.: Ἐξαρτᾶται πῶς τὴν ἐννοεῖς.

Γ ι α τ.: Μιά εἶναι ἡ ἐννοια τῆς συνειδήσεως. Τὴν ἔχεις ἢ δὲν τὴν ἔχεις τὴν συνειδηση. Ἄν δώσης λεφτὰ νὰ ἀγοραστῇ ἓνα ὄπλο, τότε γιατί νὰ μὴν κάνω μιὰ ἐκτροπή νὰ σώσω ἀπὸ τὴν ἀτίμωση μιὰ κοπέλλα; Γιατὶ νὰ μὴν φαρμακώσω ἓνα γέρο ἀσθενικό; Πρέπει νὰ πάρω νὰ κάνω τὸν γιατρό.

Γ ι ω ρ κ.: Τότε πρέπει νὰ πηγαῖνω ἐγώ. Θὰ πλησιάσω ἄλλο. Τὰ λεφτὰ πρέπει νὰ ἐξευθεθοῦν σὲ (κοιτάζει τὸ ρολοῖ) εἴκοσι λεφτὰ. Γιὰ σας.

Κ ο υ μ.: Θὰ σὲ συναντήσω. Γιωρκάτζη, ἀπόψε. Ἐκεῖ ὅπου πάντα.

Γ ι ω ρ κ.: Ἄν ἔρθουν δεξιά τὰ πράγματα. Γιὰ χαρά. (Φεύγει).

Κ ο υ μ.: Ξέρει τὴ δουλειὰ του ὁ Γιωρκάτζης. Αὐτοὶ οἱ ἀπλοῖκοι ἄνθρωποι κερδίζουν τοὺς ἀγῶνες. Ἐχουν πολλὴν ἀγνότητα.

Γ ι α τ.: Κι' ὁ νοῦς, ὁ διευθύνων νοῦς.

Κ ο υ μ.: Ἄν ἔχη ὁ νοῦς αὐτὸς λίγη φαντασία νεανική. Γιατί, γιατίέ μου, ἡ φαντασία κινεῖ τὸ μυαλὸ γιὰ τὰ μεγάλα ἔργα. Καὶ τὸ ξεσήκωμα γιὰ τὸ δικό του λαοῦ....

Γ ι α τ.: Γιὰ τὴν λευτεριά νὰ λές.

Κ ο υ μ.: Ἡ λευτεριά εἶναι τὸ πιὸ μεγάλο δικίο. Λοιπὸν τὸ ξεσήκωμα θέλει φαντασία.

Ν ο σ ο κ ὀ μ α.: Τὸ παράρημα, κύριε γιατρέ.

Γ ι α τ.: Εὐχαριστῶ. (Παίρνει τὴν ἐφημερίδα) Χμ! Δυὸ στὴν Ἀμμόχωστο. Νεαροί.

Κ ο υ μ.: Δῶσε τὸ ἐδῶ. (Ἀρπάζει τὴν ἐφημερίδα καὶ διαβάζει) Μὲ πιστόλι. Ὁ εἰδικὸς λέει πῶς τὸ πιστόλι ἔχει παρελθόν. Χμ. (Κοιτάζει τὸ γιατρό).

Γ ι α τ.: Τί με κοιτᾶς;

Κ ο υ μ.: Γουῖστο ἔχει. Γελῶ μὲ τὴν εἰρωνία τῆς τύχης.

Γ ι α τ.: Τί ἐννοεῖς;

Κ ο υ μ.: Ἄν εἶναι τὸ πιστόλι ποῦ ἀγοράσαμε μὲ τὰ δικά σου λεφτὰ;

Γ ι α τ.: Πρὸς Θεοῦ, μὴ μὲ τυραννᾶς!

Κ ο υ μ.: Δὲν σὲ τυραννῶ. Κάνω μιὰν ὑπόθεση. Ἦταν ἓνα μικρὸ γερμανικὸ πιστόλι μὲ σφουτάρι. Τὸ στείλαμε στὸν τομέα τοῦ Βαρωσιοῦ.

Γ ι α τ.: Εἶμαι... εἶμαι ἓνας ἐγγληματίας...

Κ ο υ μ.: Ἐ, ὄχι κι' ἔτσι. Τὸ παράκανες μὲ τοὺς μελοδραματισμούς σου. Κι' ἐδῶ ποῦ τὰ λέμε μάταια προσπαθῶ νὰ σὲ παρακολουθήσω στὴν σκέψη. Κι' ἀντιλαμβάνομαι καὶ κάποια ἀσυνέπεια. Ἐσὺ δὲν ἔβαλες τὴν ἔνεση καὶ ἔριξε τὸ παιδί ἢ ὑπὲρ-οἰετοῖά μου;

Γ ι α τ.: Ἐκεῖνο ἦταν ἓνα μεγάλο μου μυστικό. Ἐπιτυχία χωρὶς κρῖμα. Ἐτύπ-φερα, δὲν λέω, μὰ δὲν εἶχα κρῖμα. Ἡ συνειδησή μου ἦταν λευκή.

Κ ο υ μ.: Ἐ, τώρα τὰ μπέροδρα ὀλότελα. Ρίχνεις τὸ παιδί, σκοτώνεις μιὰ ζοή, ὅπως παραδέχεσαι, κι' ὅμως δὲν ἔχεις κρῖμα.

Γ ι α τ.: Ἡ ἔνεση ἦταν σκέττο νερό.

Κ ο υ μ.: Τί; Ἦταν ἀπάτη;

Γ ι α τ.: Ὅχι ἀπάτη. Προσπάθεια νὰ σώσω τὸ παιδί, τὴ μάνα καὶ τὴν συνειδη-σή μου. Ἐβαλα ἔνεση νερό. Θὰ ρίζωνε τὸ παιδί ὥσπου νὰ τὸ καλοσκοφετῆς. Καὶ θ' ἀναγκαζόσουν νὰ παντρέψης τὸ δύστυχο τὸ κορίτσι.

Κ ο υ μ.: Μὲ κείνον ποῦ τῆς ἔφτιαξε τὸ παιδί; Καὶ ποῦ διάλογο νὰ βρῶ ἐκεῖνο ποῦ τῆς ἔφτιαξε τὸ παιδί;

Γ ι α τ.: Νὰ τσακιστῆς νὰ τὸν βρῆς. Ἡ νὰ βρῆς ἓνα ἔντιμο τρόπο νὰ σώσης μίνα καὶ παιδί.

Κ ο υ μ.: Κι' ὅμως τὸ παιδί ἔπεσε!

Γ ι α τ.: Σύμπτωσης. Παιδευτήκα διαβάζοντας μὲς τὰ βιβλία μὴ τυχὸν ὑπάρ-χουν περιπτώσεις ἀποβολῆς ἀπὸ ψυχολογικά αἷτια. Δὲν βρῆκα ὅμοιο μὲ τὴν περίπτωσή μου. Καὶ ἡσύχασα. Δὲν ἐγγλημάτισα. Ἐξάλλου δὲν εἶχα μήτε τὴν πρόθεση νὰ ἐγ-

κλημάτισω. Πάσιζα νά σώσω ζωές, όπως σου είπα.

Κο υ μ.: Καί τὸ πιστόλι τὸ γερμανικὸ πὸν πλήρωσες;

Γι α τ.: Ἐξαιτίας σου. Ἦταν μιὰ παγίδα σου. Ἄν τῶξερα δὲν θὰ σοῦδινα μῆτε δεκάρα. Θὰ τὰ ξόδευες εἴπες γιὰ ξυλεία νά στηθῇ τὸ ζρησφύγετο. Ἐ;

Κο υ μ.: Οὐφ, φταίω ἐγὼ πὸν κάθησα καὶ σοῦ τὰ εἶπα. Σοῦ τὸ ξήγησα, βρε ἀδερφέ. Τὰ λεφτά σου προορίζονταν γιὰ τὴν ξυλεία. Βοήθαμε ὅμως στὸ μεταξὺ ἓνα ὄπλο εὐκαιρίας. Τ' ἀγοράσαμε. Στὸ μεταξὺ μᾶς δώσανε ξυλεία. Αὐτὸ εἶναι ὄλο. Ἄπλο πράμα.

Γι α τ.: Ἐγὼ ξέρω τὴν ἀγωνία μου, ἐγὼ ξέρω τὸ μαρτύριό μου. Ὅχι, γιὰτὶ μὲ γέλασες. Ἐπιπόθεση δική σου. Μὰ ἐνοιωθα συνένοχός σου, γιὰτὶ ἤξερα.

Γι ω ρ κ.: (Μπαίνοντας λαχανιασμένος) Ἐδῶ! πούσαι, γιὰτρέ! Γρήγορα.

Κο υ μ. — Γι α τ.: Τί συμβαίνει;

Γι ω ρ κ.: Κρούψε το. (Δίνει στὰ χέρια τοῦ γιαιτροῦ ἓνα πιστόλι)

Γι α τ.: Ἐνα πιστόλι;

Γι ω ρ κ.: Γρήγορα. Ἦρθε ἐδῶ ὁ ὑπεύθυνος τοῦ Βαρωσιοῦ. Μπλοκάρανε τὴν περιοχὴ γιὰ ἔρευνα. Κι' ἦτανε μὲς τὸ μπλόκο. Ἀπὸ χέρι σὲ χέρι ἦρθε τὸ πιστόλι τοῦ στὰ χέρια μου. Πρέπει νὰ τὸ κρούψουμε. Ἡ γειτονιά γέμισε στρατό. Νὰ τὸ δώσουμε σὲ κοπέλλα ἀποκλείεται. Ἦρθανε Ἐγγλέζες ἀστυνομικοὶ γιὰ ἔρευνα τῶν γυναικῶν. Ἐδῶ στὸ ἱατρεῖο σου δὲν θὰ μπουνε. Ἦ συνήθως ψάχνουν ἀπάνω, ἀπάνω γιὰ τὸν τύπο.

Γι α τ.: Γιατὶ οἱ γιαιτροὶ δὲν διατηροῦν φονικά ὄπλα. Ἀδύνατο! (βάζει τὸ πιστόλι στὸ γραφεῖο)

Κο υ μ.: Τί; νὰ χάσουμε ἓνα πιστόλι;

Γι ω ρ κ.: Τρελλὸς εἶσαι, γιαιτρέ;

Γι α τ.: Δὲν φυλάω ἓνα ὄπλο, γιὰ νὰ ξεμπερδεύῃσῃ αὔριο μιὰ δυὸ ζωές.

Γι ω ρ κ. Μὰ τὸ παράκαυες. Ἐτσι μοῦρχεται νὰ σοῦ φυτέψω δυὸ σφαίρες στὸ κεφάλι.

Γι α τ.: Μπά;

Κο υ μ.: (Νεύει στὸ Γιωρκάτζη. Γλυκὰ) Μὰ κρύβοντάς το, γιαιτρέ, σώξεις, ἓνα, δυὸ, τρεῖς ἀνθρώπους, ἀπὸ τὴν κρεμάλα. Καὶ μάλιστα πατριώτες. Ὁ Γιωρκάτζης εἶναι ὑποχρεωμένος ἢ νὰ δόσῃ μάχη — πάει νὰ πῆ πολλές ζωές στὸ Χάρο, ἢ νὰ παραδοθῇ μὲ τὸ πιστόλι, πάει νὰ πῆ σίγουρη κρεμάλα.

Γι α τ.: Νὰ τὸ πετάξῃ.

Κο υ μ.: Ὁραία λογική. Κι' ὅπου τὸ βροῦνε νὰ πιάσουν ἀθώους ἀνθρώπους καὶ νὰ τοὺς κρεμάσουν; Πάντως θάχης τὸ κρίμα τους. Κι' οἱ τρεῖς μᾶς ἐδῶ, καὶ σὺ μαζὶ, γιαιτρέ μου.

Γι α τ.: (σκέφτεται λίγο) Τότε θὰ τὸ κρούψω. Μά...

Κο υ μ.: (Κοιτάζοντας τὸ πιστόλι) Πωπῶ! Μὰ αὐτὸ εἶναι παρθένο. (τὸ παίρνει) Ἀχρησιμοποίητο. Ὁ ἀριθμὸς (μουμουροῦ). Τὸ πιστόλι σου. Μά, νά. Τοῦτο τὸ πιστόλι ἀγόρασα μὲ τὰ λεφτά σου.

Γι α τ.: Ξαναπες το!

Κο υ μ.: Μὲ τὰ λεφτά σου ἀγόρασα τοῦτο τὸ πιστόλι. Ναί. (Βγάζει ἀπὸ τὸ σακκάκι του ἓνα σημειωματάριο) Κοίταξε τοὺς ἀριθμούς.

Γι α τ.: (Κοιτάζει) Ναί. Ὁ ἴδιος ἀριθμὸς.

Γι ω ρ κ.: Ἐδῶσε λεφτά γιὰ πιστόλι; Καὶ μᾶς κάνει τὸ δύσκολο;

Γι α τ.: (Τὸ ἀρπάζει μὲ ταραχὴ) Θὰ τὸ κρύψω, θὰ τὸ κρύψω, θὰ τὸ κρύψω γιὰ πάντα. Στὸ σκοτάδι. Νὰ μὴν τὸ δῇ ἄνθρωπος. Θεέ μου, Θεέ μου!

Κο υ μ.: Τί σκέφτεσαι;

Γι α τ.: Πῆρα τὸ ἀθελήτὸ μου ἔγκλημα πίσω. Ἐτσι θὰ ἡσυχάσῃ ἡ συνείδησή μου. Δὲ σκοτώθηκε ἀπὸ τ' ὄπλο μου κανένας. Μῆτε ἐχθρός, μῆτε φίλος. Μῆτε τιχαῖα, μῆτε σκόπιμα.

Κο υ μ.: Γι' ἄκου δῶ. Δόσε τὸ πιστόλι... Πολὸ αἰσθηματικὰ τὰ λές...

Γι α τ.: Θὰ τὸ κρύψω. Θὰ τὸ κρύψω (Ἀκούονται βαρεῖα βήματα ἀπ' ἔξω)... καὶ θὰ τὸ σκεφτῶ.

Γι ω ρ κ.: Σιγά. Μᾶς μπλοκάρανε.

Κο υ μ.: Ψυχραιμία ντέ, Ἀγωνιστὴς εἶσαι. Γιατρέ. Ξύπνα ντέ. Κρούψε το κάπου κι' ἔλα νὰ δοῦμε πῶς θὰ τὸν μπαλώσουμε τοῦτο τὸ Γιωρκάτζη.

Γι α τ.: (Ξαφνιαζεται) Ἀμέσως. Ποῦ; Ποῦ; Ἄ! (ἀνοίγει ἓνα μυχρὸ βραστήρα γιὰ σφίγγες) Βοήκα.

Κο υ μ.: Ἄσε τίς παλαβομαρές...

Γι α τ.: (ἀρπάζει τὸ βραστήρα, χύνει τὸ νερό, βάζει τὸ πιστόλι καὶ κλείει). Κι' ἄς ἀγγίξουν νὰ ἐρευνήσουν. Καὶ τοῦ λόγου σου. (κοιτάζει τὸν Γιωρκάτζη) Βγάλε τὸ σακκάκι σου γρήγορα. Καὶ νᾶσαι ἔτοιμος. Μόλις ἀνοίξει ἡ πόρτα νὰ σηκώσης τὸ

μανία. Θά σου περάσω μιὰ ἔνεση στό χέρι.

Γιωρτζ.: Τί;

Γιατ.: Σκέτο νερό. Καίει λιγάκι, μὰ δὲ βαριέσαι. Καρδιά ἀγωνιστῆ ἔχεις.

Κουμ.: Γεννά τὸ μυαλό σου, γιατρέ. Τῶξερα πὼς ἂν δὲ γινόσουν γιατρός θὰ μᾶς ἔκανες...

Γιατ.: Γιὰ σαμποτέρ. Ἔ; (φεύγουν τὰ δῆματα) Μμ! Γλύτωσες τὴν ἔνεση. Κι' ἐτοιμαζόμουν κι' ἄλλας...

Κουμ.: Φύγανε;

Γιατ.: Πάντως δὲ θάχῃ ἔρρευνα. Κατεβήκανε τὴ σκάλα.

Γιωρτζ.: Καὶ πὼς θὰ τὸ σκάσω;

Γιατ.: Πὼς νὰ μὴ σκάσω ἐγὼ νὰ λές. Ἄν σταματήσῃ τὸ μπλόκο ὠραία. Φεύγετε. Ἄν ὄχι;

Κουμ.: Θὰ τὸ στρώσουμε ἐδῶ.

Γιατ.: Ὁραία. Κι' ἡ νοσοκόμα;

Κουμ.: (Ἔντονα) Δηλαδή, τί ἔννοεῖς;

Γιατ.: (ἀφήνει τὴ σύριγγα) Δὲν ἔννοῶ αὐτό. Παρατραβᾶ τὸ μυαλό σου.

Γιωρτζ.: Νὰ φορέσω τὸ σακκάκι;

Γιατ.: Δουλεῖα δική σου.

Κουμ.: Τότε, τί ἀνακατεύεις τὴ νοσοκόμα;

Γιατ.: Γιατὶ ἐγὼ θὰ βγῶ νὰ πάω σπίτι μου... Ἔ. Ἄν τύχῃ κι' ἔρθουν γιὰ ἔρρευνα οἱ Ἑγγλέζοι, τότε... σᾶς μαζεύουν μαζί με τὴ νοσοκόμα πού φιλοξενοῦσε τὸν κύριο. (δείχνει τὸν Γιωρκάτζη) Κατάλαβες;

Νοσοκ.: (Μπαίνοντας) Σᾶς ζητᾶνε ἐπειγόντως, γιατρέ.

Γιατ.: Μιὰ στιγμή. Ποῦ στό διάβολο θὰ πάτε τώρα; Ἄ! Ἐδῶ. Ἄπ' ἐκεῖ, Γιωρκάτζη. Ἐσοῦ, Κουμενῆ; Ἄντε πήγαινε γιὰ παρῶα. (Τοὺς βάζει σὲ διπλανὸ δωμάτιο) Στὸ ἐργαστήριό μου. Νὰ μπῆ, ἀδερφή. (Κάθεται στό γραφεῖο του).

Νοσοκ.: (Ἀνοίγει τὴν πόρτα) Περάστε, κύριε...

Ἀγνωστος: Εὐχαριστῶ, (περνᾶ μέσα). Καλημέρα σας, γιατρέ.

Γιατ.: Καλημέρα. Ὁρίστε, παρακαλῶ. Καθῆστε. Περιεργο.

Ἀγνωστος: (Νευρικά) (Κάθεται). Γιατὶ περιεργο;

Γιατ.: Δύθηκε τὸ μπλόκο στὴ γειτονιά;

Ἀγνωστος: Καὶ ναὶ καὶ ὄχι.

Γιατ.: Δὲν καταλαβαίνω.

Ἀγνωστος: Εἶναι παραπλανητικό. Μὲ θυμᾶστε, γιατρέ;

Γιατ.: Τὴ φυσιογνωμία, ναί. Ἄλλᾶ... γιὰ ποῖο παράπονο εἶχετε ἔρθει; Ἐφέρετε...

Ἀγνωστος: Καταλαβαίνω. Πόσα πρόσωπα, πόσες περιπτώσεις νὰ θυμηθῆ ἓνα μυαλό.

Γιατ.: Ἀκριβῶς αὐτό.

Ἀγνωστος: Κι' ὅμως θᾶπρετε νὰ μὲ θυμᾶστε. Εἶμαι ἐκείνος... Κι' εἶχετε τότε μιὰ ἀνησυχία. Ἄλλο πράμα...

Γιατ.: Δὲ σᾶς καταλαβαίνω! Ἐξηγηθῆτε, παρακαλῶ, σαφῶς.

Ἀγνωστος: Οἱ δύο σφαῖρες;

Γιατ.: Οἱ δύο σφαῖρες! Τώρα εἶναι πού δὲ σᾶς καταλαβαίνω καθόλου.

Ἀγνωστος: Μ' ἔφερε κάποιος πού σὲ γνώριζε! Κι' ὕστερα νά. Ἐδῶ ἀπὸ τὸν ὄμο μου τίς βγάλετε. Μισὴ ἴντσα ἦτανε φυτεμένες στό κρέας μου.

Γιατ.: Σᾶς βεβαιώνω, κύριε, πὼς μὲ κἀμνετε νὰ τὰ χάνω. Δὲν ἔχω ιδέα γιὰ τὴν ἱστορία πού λέτε.

Ἀγνωστος: Μὰ κοροιδεύομαστε, γιατρέ μου;

Γιατ.: Σᾶς διαβεβαιώνω.

Ἀγνωστος: Ἔ, τότε κοιτάχτε (βγάζει στό μεταξύ τὸ σακκάκι του). Φαίνεται πὼς σᾶς συμβαίνουν ταχτικά οἱ ἴδιες περιπτώσεις καὶ δὲ μπορεῖτε νὰ θυμηθῆτε. Μὲ τὸ δικό σας. Ἐξάλλου εἶναι κι' ἡ συγκίνηση, ὁ φόβος. Δὲ σᾶς ἀδικῶ. Βλέπετε; Μικρὸ τῶχεις; Ὁρίστε.

Γιατ.: (Ποῦ ἐξέταζε στό μεταξύ) Ἄ! Ὁ νεαρός πού ἔφερε ὁ Γιωρκάτζης.

Ἀγνωστος: Δόξα σοι ὁ Θεός. Τοῦτο τ' ὄνομα ἦθελα. Γιωρκάτζης. Μὰ ἔτσι λεγόταν. (Ἀρχίζει νὰ φορῆ τὸ σακκάκι του).

Γιατ.: Γιατὶ ρωτᾶς τ' ὄνομά του;

Ἀγνωστος: Ἐγώ; Δὲ ρώτησα. Ἔσεῖς μοῦ τὸ εἶπετε.

Γιατ.: Γιατὶ μοῦ τὸ γυρέψετε;

Ἀγνωστος: Ἐγώ; Οὔτε κι' αὐτό. Κατὰ βάθος τοῦτο τ' ὄνομα ζητοῦσα. Κι' εἶπα, ὁ μόνος πού μπορεῖ νὰ τὸ ξέρῃ εἶσατε σεῖς. Ἄλλο τώρα πού δὲν πρόφτασα νὰ σᾶς ρωτήσω ἢ νὰ σᾶς τὸ ὑπάρξω πλαγίως. Τῶπτε μονάχος σας. Ἡ τύχη ὑπέ-

μου. (Κάθεται στο μεταξύ).

Γ ι α τ.: Και τί σημασία έχει αυτό;

Ά γ ν ω σ τ.: Για σάς καμιά. Για μένα είναι η αρχή της εκδίκησης.

Γ ι α τ.: Για στάσου, φίλτατέ μου. Μπορώ ν' ακούσω την ιστορία; Ίσως κά-
που να υπάρχει κάποια παρεξήγηση. Ή μπορεί ν' αλλάξουν τα πράγματα.

Ά γ ν ω σ τ.: Τίποτε δὲ γίνεται, γιατρέ μου. Ἀπλούστατα, ἀνήκουσε σὲ διά-
φορα στρατόπεδα.

Γ ι α τ.: (Μὲ ἐκπληξή) Εἶσαι;

Ά γ ν ω σ τ.: Προδότης; Αὐτὸ θέλετε νὰ ρωτήσετε; Βαρειὰ ἡ λέξη, γιατρέ
μου, καὶ μπορεὶ νάχη συνέπειες. Ἀλλὰ σὰς ὑπόσχομαι πὼς δὲ θὰ μολογήσω τίποτε
γιὰ σὰς. Πρῶτα ἀπ' ὅλα μὲ εἶχετε τότε σώσει, βγάζοντάς μου τὶς σφαίρες. Τὸ ἐχτί-
μησα αὐτό. Δεύτερον, τώρα μὲ βοηθήσετε νὰ μάθω τ' ὄνομα αὐτοῦ τοῦ Γιωρκά-
τζη, ποὺ εἶναι ὁ ὑπεύθυνος τῆς Λευκωσίας. Τοῦτος ἔδωσε ἐντολὴ νὰ μὲ καθαρίσουν.

Γ ι α τ.: Στάσου, φίλτατέ μου. Θὰ μπορούσα ν' ἀναλάβω νὰ ξανακοιταχτῆ ἢ
ὑπόθεσή σου. Δὲ νοιάζω σωστὸ ἓνας γιὰ μιὰ δυσαρέσκεια νὰ γίνεται...

Ά γ ν ω σ τ.: Προδότης;

Γ ι α τ.: Ὅχι αὐτό. Νὰ περνᾷ στὸ ἀντίθετο στρατόπεδο, θάθελα νὰ πᾶ.

Ά γ ν ω σ τ.: Δὲ μπορείτε νὰ τὸ νοιώσετε αὐτό, γιατρέ. Ἀρχισε ὁ κατήφορος.
Τὴν ὑπόθεση τὴν χάσαμε. Ὅ,τι μπορούμε πιά νὰ περιώσουμε. Ἄλλος τὸ διάολό του...

Γ ι α τ.: (ἐπιτιμητικῶ) Κι' ἄλλος νὰ κάμη τὴ μάζα του, νὰ κερδίση...

Ά γ ν ω σ τ.: Κι' αὐτό. Γιατί ὄχι; Ποῦ βρίσκετε τὸ κακό;

Γ ι α τ.: Ἐγώ; Ἐγὼ δικαιολογῶ ὅλους. Ἡ κοινὴ συνείδηση τί λέει; Ἡ ἱστο-
ρία τί λέει; Αὐτὰ εἶναι φοβερὰ κριτήρια. Κι' ὄχι ἡ γνώμη ἐνὸς ἐπαρχιώτη γιατροῦ.

Ά γ ν ω σ τ.: Ἄκουσε, γιατρέ. Πέρασα στὸ ἀντίθετο στρατόπεδο μὲ βάση
ιδεολογική. Βέβαια στὴν ἀρχὴ μὲ τυραννήσανε ὅταν μὲ πάσανε. Κάτι μοῦ ξέφυγε.
Καὶ ὕστερα ἦρθε ὁ κατήφορος. Καὶ μιὰ μέρα ἦρθε ἡ διαταγὴ νὰ καθαριστῶ. Τότε...

Γ ι α τ.: (ποὺ πῆγε στὸ μεταξύ κοντὰ στὸ τραπέζι ὅπου ὁ βραστήρας). Τότε...
(παίρνει τὸ πιστόλι) Θὰ πρέπη νὰ σ' ἐχτελέσω, νὰ σώσω... (Πυροβολεῖ, ὁ ἄγνωστος
πέφτει). Θεέ μου. Εἶμαι... (Κάθεται κ' ἀφήνει τὸ πιστόλι νὰ πέση).

Γ ι ω ρ κ.: (ποὺ μπῆκε) Τί ἔκανες, γιατρέ; Ἄ! Ὁ προδότης εἶναι στὸ χαλί.

Κ ο υ μ.: Τύχη τὴν εἶχε ὁ γιατρός. Καθάρισε μεγάλο ψάρι. Εὐτυχῶς ποὺ εἶ-
ναι ὁ προδότης γιατί θὰ τρελλαινόταν ὁ γιατρός μὲ κείνη τὴν συνείδησή του. Κοίταξέ
τον! Παλάδωσε!

Γ ι α τ.: Εἶμαι ἓνας ἐγκληματίας. Ἀλλά...

Κ ο υ μ.: Ὅχι ν' ἀρχίσης μὲ τὴν συνείδηση. Ἄσε τὴν πιά. Κοίταξε πὼς θὰ
κανονίσουμε τὸ πρᾶμα, ὁ φόνος γίνεται μὲς τὸ ἰατρεῖο σου.

Γ ι α τ.: Γιὰ τὴν πατριδα.

Κ ο υ μ.: Ἄσε τα αὐτὰ. Νὰ ποῦμε ἔγινε ἀπόπειρα. Ὁρῶα. Ἀλλὰ μπορείς
νὰ ὀρκιστῆς ψεύτικα, νὰ φτιάξης μιὰν ἱστορία φανταστικῆ; Ὅχι, θὰ προδοθῆς μὲ τὸ
πρῶτο. Τί διάβολο νὰ κάνουμε τώρα; Ἐδῶ σὲ θέλω. Τί πολεμᾷς ἐκεῖ, Γιωρκάτζη;

Γ ι ω ρ κ.: Τὸ πιστόλι.

Κ ο υ μ.: Θὰ τὸ ἔξαφανίσουμε.

Γ ι ω ρ κ.: Δὲν εἶναι μὲ τοῦτο τὸ πιστόλι ποὺ πυροβολήθηκε ὁ...ἐκείνος...ὁ νεκρός.

Γ ι α τ.: Τί εἶπες;

Κ ο υ μ.: Ἄμὲ! Ποιὸς πυροβόλησε;

Γ ι ω ρ κ.: (Τὸ δείχνει) Εἶναι ἀχρησιμοποίητο. (Τὸ ἀνοίγει) Δὲν ἔχει μίτη
σημάρι.

Γ ι α τ.: Ἐ, καλὰ ποιὸς τ'όκανε;

Κ ο υ μ.: Τὸ μυαλό σου, ὅπως πάντα.

Γ ι ω ρ κ.: Μυστήριο!

Ν ο σ ο κ.: (Μπαίνοντας) Μείνετε ἥσυχος, κύριε γιατρέ. Τὸν ξέκανα ἐγὼ ἀπὸ
τὸ διπλὰνὸ δωμάτιο. Τάξερα ὅλα. Τάκουσα ὅλα. Ἐγὼ εἶχα διαταγὴ νὰ τὸν καθαρίσω.

Γ ι α τ.: Ἐσεῖς; Μία γυναίκα τοῦ ἱατρικοῦ ἐπαγγέλματος; Σὲ ἀπολύω. Ἄ,
ὄχι. Μία στιγμὴ. Μ' ἔσωσες, ἔ;

Κ ο υ μ.: Δὲν σ' ἔσωσε, γιατρέ. Ἄσε τὶς παλαβομάρες. Ἄν τὸ πιστόλι τοῦτο
τὸ δικό σου, εἶχε σφαίρα, θὰ καθάριζες τὸ κάθαρμα. Δὲν εἶχε. Τύχη τὴν εἶχες. Κι'
ἴσως βάλει λίγο νερὸ ἢ συνείδησή του.

Γ ι α τ.: Καί... ὕστερα. Τί θὰ γίνῃ ὕστερα;

Γ ι ω ρ κ.: Ὅλοι φευγιά. Κι' ἐσύ, γιατρέ, θὰ μείνης ἐδῶ. Σὲ λίγο θὰ τηλε-
φωνήσης στὴν ἀστυνομία. Καὶ θὰ πῆς ἀκέραια τὴν ἀλήθεια. Ἡ νοσοκόμα θὰ φύγῃ
μαζί μας.

Γ ι α τ.: Νὰ μολογήσω τὴν βοηθὸ μου; Νὰ γίνω προδότης;

Κ ο υ μ.: Πρέπει νὰ πῆς τὴν ἀλήθεια.

Νοσοκ.: Νομίζω πώς πρέπει να την πής.
Γιατ.: (Πλησιάζει τη νοσοκόμα) Είσαι ένας άγγελος.
Νοσοκ.: Εύχαριστώ, γιατρέ μου. 'Ο χαρακτηρισμός σου είναι η δικαίωσή μου. (Σκύβει το κεφάλι της).
Γιατ.: Κι' όταν τελειώσει η επανάσταση και δοῦμε λευτεριά, θά σέ...
Πώς να το πῶ;
Νοσοκ.: 'Αν ζήσω. Εύχαριστώ.
Γιατ.: Λοιπόν, τί κάθεστε. Δρόμο. Πῶ, πῶ, τὸ τηλέφωνο... Λευτεριά, λέει...
Λευτεριά...

Τύποις ΖΑΒΑΛΛΗ, τηλέφ. 5124, Λευκωσία.